

men det lægger jeg ikke nogen videre Vægt paa

Formanden: Det forekommer mig, at Debatten har taget en Retning, der ikke er meget fremmende for en alvorlig Sag.

Sabroe: Jeg kan jo ikke polemisere med den højtærede Formand, men jeg havde tænkt mig netop at ville sige, at naar denne Forhandling her, ikke mindst fra det Øjeblik, da den ærede Ordfører for Venstrereformpartiet (J. Nielsen) tog Ordet, antog Karakteren af en mindre alvorlig Forhandling, saa er det, fordi det Emne, vi drøfte, i Virkeligheden er et saare pikant Tema. Ja, ligesom jeg, naar jeg ser de Herrer Ministre ved officielle Lejligheder møde frem i Ministeruniform, kommer i Karnevalsstemning og kommer i Tanker om de ukultiverede Folkeslag, der pynte sig, saaledes gaar det sikkert ogsaa det ærede Medlem for Skjolddelev, naar han ser Ministrene i Uniform og med Ordener. Jeg skal ikke gentage de Udtryk, som det ærede Medlem for Skjolddelev benyttede, men denne Karnevalsstemning holder sig ogsaa i nogen Grad ved Behandlingen af dette Spørgsmaal, thi der vil komme en Tid, hvor vi alle, uanset hvor vi høre hjemme, ville anse alt dette Ordens- og Titelvæsen for noget Gøgl, og hvor man ganske vil samstemme med afdøde Carl Ploug, naar han siger:

„Thi Adelsskabet er ej lagt
i Svineskindspatentet,
det arves kun ved Aandens Magt,
staar kun i Hjertet prentet,
det vindes kun paa Kampens Dag
for Sandheds og den gode Sag,
og Folket skænker Ridderslag
af Ret, men ej af Naade.“

Den Tid er jo ikke saa fjern. Ordensuddelingen er maaske et Prærogativ for Kongemagten, men den Dag, der kommer en Konge til Roret, som ser anderledes paa den Ting, saa vil det hele jo forandre sig. Det er kun beklageligt, at man fra Ministeriets Side og fra deres Side, som have Lejlighed til at øve Indflydelse paa Hoffet, ikke øver Indflydelse i god demokratisk Retning paa dette Omraade som paa saa mange andre.

Grunden til, at der vækkes en vis Munterhed, naar Talen er om dette Spørgsmaal, er, at man i den jævne arbejdende Del af Befolkningen kun har et Smil til overs for alle disse Ordensdekorationer. Den jævne almindelige Befolkning, Bønderne, Husmændene, Haandværkssvendene,

Daglejerne, ved jo, at Overklassens fornemste Mænd, der staa for Uddelingen af disse Ordenstegn, næsten aldrig have fundet nogen af dette arbejdende Folk værdig til at modtage nogen Hædersbevisning fra det offentliges Side, medens Sandheden dog er den, at de, der have foretaget sig det mest fortjenstfulde Arbejde for Samfundet, ere ikke dem, der bære Dekorationerne, og dem, der ere hædrede, men de træffes i de underste Lag. Jeg læste forleden i et Højreblad, „Nationaltidende“, en Artikel af den kvindelige Læge Estrid Hein, hvori hun siger, at efter de Erfaringer, hun har gjort, er der her i København aarlig Hundreder af Kvinder, der langsomt dø af Sult. Hun har gennemgaaet manges Livsløb og fundet, at disse Kvinder have slidt og arbejdet, fra de vare smaa, til de bleve gamle og graa. Men hvad har Samfundet haft at give dem til Gengæld for alle de Kræfter, de have givet Samfundet? Kun en kvalfuld og bitter Alderdom. Jeg siger ikke paa Arbejderklassens Vegne: Stil os lige med de andre med Hensyn til Dekorationer. Men jeg siger: Beløn dem, der have udført et dygtigt Arbejde i Samfundet efter Fortjeneste. Beløn dem ved at give dem, om man vil kalde det en Hædersgave, en Hæderspension.

Men som Stillingen er nu, er det jo et Faktum, at det er den letteste Sag af Verden for en Mand, der har mange Penge, men som ikke ellers til daglig vides at have præsteret noget særlig fortjenstfuldt, at opnaa en hvilken som helst Ordensdekoration. Det koster nogle Penge. Paa Børsen taler man ret aabent, naar den sidste Etatsraad viser sig, om, hvor meget det har kostet ham, man taler om, hvad den sidste Kommandørtitel har kostet vedkommende. Stillingen er, saa vidt jeg ved, herhjemme, at man kan træffe Folk, der have faaet de største Titler og Ordener, men som indenfor den Kreds, hvori de bevæge sig, have et Minimum af Tillid og Agtelse. Det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) tænkte, saavidt jeg forstod ham, paa en bestemt Person, da han talte om en Mand, der havde drevet Aager. Men det Eksempel, det ærede Medlem anførte, kunde forøges med endnu grellere Eksempler paa Mænd, der i denne By gennem Aaringer have drevet Aager, have været Diskontører og ikke ere saa agtede eller ansete i deres egen Samfundskreds, at de nogen Sinde ere blevne hædrede ved noget Tillidshverv, men som alligevel ere blevne baade det